

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **Česká republika – Generální finanční ředitelství**, se sídlem Lazarská 15/7, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad na ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 1926/7, Brno, proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 22. 12. 2017, č. j. ÚOHS-R0188/2017/VZ-37602/2017/321/HBa, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 5. 2021, č. j. 29 Af 25/2018-95,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 5. 2021, č. j. 29 Af 25/2018-95, **se z r u š u j e .**
- II. Rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 22. 12. 2017, č. j. ÚOHS-R0188/2017/VZ-37602/2017/321/HBa, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalobci se náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**
- IV. Žalovaný **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Předmětem projednávané věci je otázka, zda je nezbytné při posouzení toho, zda zadavatel veřejné zakázky nezpůsobil stav exkluzivity (materiální podmínka pro zadání veřejné zakázky v jednacím řízení bez uveřejnění), zohlednit skutkové okolnosti a právní stav v době, kdy měl zadavatel stav exkluzivity způsobit. Dále, zda může mít na materiální podmínku vliv, že se zadavatel mohl ze stavu exkluzivity v mezidobí vymanit. K uzavření smlouvy zakládající stav exkluzivity přitom došlo nejen před přistoupením České republiky k Evropské unii, ale i před tím, než existovala zákonná úprava zadávání veřejných zakázek.

Velice obdobnými věcmi totožných účastníků řízení se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudcích ze dne 6. 2. 2025, č. j. 8 As 314/2021-123, a ze dne 20. 2. 2025, č. j. 8 As 316/2021-68, ze kterých právě pro podobnost věcí, resp. totožnost řešených právních otázek, v nyní projednávané věci rozhodující senát vycházel.

[2] Česká republika – Ministerstvo financí uzavřelo dne 29. 6. 1992 smlouvu o systémové integraci na informační systém ADIS (dále jen „IS ADIS“) se společností IBM World Trade Europe/Middle East/Africa Corporation. Na jejím základě byl vytvořen IS ADIS, který finanční správa do dnešní doby využívá jako klíčový informační systém pro správu daní v České republice.

[3] Žalobce vznikl v roce 2013 jako samostatná organizační složka státu, která se stará o správu daní, a vstoupil ohledně otázek správy daní do postavení Ministerstva financí, kterému je nadále podřízen. Dne 8. 3. 2016 žalobce zahájil jako zadavatel zadávací řízení na veřejnou zakázku s názvem „*Zhodnocení ADIS v rámci pozáručního servisu v roce 2016*“ v jednacím řízení bez uveřejnění podle § 23 odst. 4 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZVZ“). Učinil tak z technických důvodů [možnost realizace zakázky pouze určitým dodavatelem – IBM Česká republika, spol. s r. o. (dále jen „společnost IBM“)] a z důvodu ochrany výhradních práv společnosti IBM. Dne 20. 5. 2016 žalobce se společností IBM uzavřel smlouvu o dílo na veřejnou zakázku s cenou 41 638 774 Kč bez daně z přidané hodnoty.

[4] Rozhodnutím ze dne 6. 10. 2017, č. j. ÚOHS-S0337/2017/VZ-28950/2017/521/Opi, uznal žalovaný žalobce vinným ze spáchání správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ, kterého se měl dopustit tím, že při zadávání veřejné zakázky nedodržel postup stanovený v § 21 odst. 2 ZVZ, když veřejnou zakázku zadal v jednacím řízení bez uveřejnění, aniž by k tomu byly splněny podmínky stanovené v § 23 odst. 4 písm. a) ZVZ. Žalobce dle žalovaného neprokázal, že by veřejnou zakázku mohl z technických důvodů uskutečnit pouze oslovený dodavatel, a potřeba ochrany výhradních práv dodavatele byla zaviněně vytvořena předchozím postupem Ministerstva financí při uzavření původní smlouvy. Žalovaný uložil žalobci pokutu ve výši 1 000 000 Kč. Žalobcem podaný rozklad zamítl předseda žalovaného výše nadepsaným rozhodnutím a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[5] Proti rozhodnutí předsedy žalovaného se žalobce bránil žalobou, kterou zamítl krajský soud nyní napadeným rozsudkem. Ztotožnil se se žalovaným, že stav exkluzivity majetkových autorských práv vybraného dodavatele zavinil právní předchůdce žalobce (Ministerstvo financí), a proto nebyla naplněna materiální podmínka pro zadání veřejné zakázky v jednacím řízení bez uveřejnění. Krajský soud konstatoval, že žalobce nebyl oprávněn zadat veřejnou zakázku prostřednictvím jednacím řízení bez uveřejnění, neboť v případě jeho právního nástupce nešlo o pouhou „nešikovnost“ při zadávání původní veřejné zakázky, resp. uzavírání původní smlouvy v roce 1992. Právní předchůdce žalobce totiž už v době uzavření původní smlouvy věděl o budoucí potřebě plnění ohledně údržby, rozvoje a provozu IS ADIS. Nebyl-li naplněn materiální předpoklad postupu podle § 23 odst. 4 písm. a) ZVZ (zadavatel nemohl předvídat možnost splnit veřejnou zakázku pouze určitým dodavatelem z technických důvodů a z důvodu ochrany výhradních práv a tyto důvody pro zadání veřejné zakázky v jednacím řízení bez uveřejnění mu nejsou přičitatelné),

pokračování

prokazování předpokladů formálních (možnost splnit veřejnou zakázku pouze určitým dodavatelem) bylo nadbytečné.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl výše označený rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), na základě kterých požaduje zrušit napadený rozsudek, rozhodnutí předsedy žalovaného i žalovaného a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

[7] Stěžovatel nesouhlasí s krajským soudem, že stav exkluzivity zavinil právní předchůdce stěžovatele, potažmo on sám, a proto nebyl oprávněn zadat veřejnou zakázku prostřednictvím jednacích řízení bez uveřejnění. Jeho právní předchůdce nemohl rozumně předpokládat, že v budoucnu vznikne potřeba zajistit další činnosti nezbytné pro řádné další fungování IS ADIS. Ani sám stěžovatel stav exkluzivity vybraného dodavatele nezavinil, původní smlouvu nemohl nijak ovlivnit. Dodavatel byl přitom v době uzavření původní smlouvy jediným možným dodavatelem, který byl schopen poskytnout požadované plnění. Z technických důvodů nebylo možné poptat jiného dodavatele. Nastavení majetkových autorských práv v původní smlouvě odpovídalo době, tehdy ani nebylo možné dosáhnout úplného postoupení autorských majetkových práv k IS ADIS, neboť část komponent byla dodavatelem a jeho partnery komerčně celosvětově využívána. Právní předchůdce stěžovatele tedy v okamžiku uzavírání původní smlouvy postupoval v souladu s tehdejší právní úpravou, při zachování principu právní jistoty se proto nemůže jednat o zavinění. Situaci a právní stav v době uzavření původní smlouvy považuje stěžovatel oproti krajskému soudu za zásadní pro posouzení jeho postupu. Vzhledem k přijetí právních předpisů upravujících zadávání veřejných zakázek a licenční a autorská práva stěžovatel nemohl jinak, než využít jednacích řízení bez uveřejnění.

[8] Krajský soud dle stěžovatele nezohlednil, že daňová soustava i legislativa se od roku 1993 (tedy po uzavření původní smlouvy) měnila a probíhal proces nastavování daňového systému. Právní předchůdce stěžovatele proto nemohl vědět, že bude v budoucnu nutné do IS ADIS zasahovat, ani zda tento systém bude dále využívat. Nemohl proto očekávat vznik potřeby dalších činností souvisejících s provozováním IS ADIS, jak tvrdí krajský soud, a postrádalo by také smysl, aby si v původní smlouvě upravil autorská majetková práva. Pokud by pak stěžovatel přistoupil k zadání úplně nového informačního systému, znehodnotil by finance vložené do IS ADIS a vystavil se riziku, že takový postup bude nehospodárný, neefektivní a neúčelný. Nastala tedy objektivní změna, která stěžovatele opravňovala využít jednacích řízení bez uveřejnění.

[9] Stěžovatel také uvedl, že se pokusil vymanit ze závislosti na společnosti IBM. V roce 2015 mu však sdělila, že v současné době a v horizontu tří let neuvažuje o převodu autorských majetkových práv. Stěžovatel proto neměl jinou možnost než provést jednacích řízení bez uveřejnění. Pokud by oslovil jiného dodavatele, porušil by autorský zákon a výhradní práva náležející dodavateli. Pokud by nepřistoupil k jednacím řízením bez uveřejnění, byl by IS ADIS nepoužitelný a nebylo by možné realizovat správu daní. Stěžovatel upozornil na jedinečnost a důležitost IS ADIS, jehož narušení by mělo zásadní dopad do fiskálního efektu státu, což krajský soud též nezohlednil. Stěžovatel dodal, že učinil

před zahájením zadávacího řízení všechny potřebné kroky, aby měl jistotu, že postupuje správně podle § 23 odst. 4 písm. a) ZVZ – opatřil si znalecký posudek a právní stanovisko, které možnost postupu stěžovatele potvrzují.

[10] Ze všech uvedených důvodů považoval stěžovatel napadený rozsudek za nezákonný, přičemž z procesní ekonomie je namístě zrušit také rozhodnutí žalovaného a jeho předsedy.

[11] Žalovaný ve svém vyjádření navrhl kasační stížnost zamítnout jako nedůvodnou. Zdůraznil, že jednací řízení bez uveřejnění je naprosto výjimečným způsobem zadávání veřejných zakázek. Stěžovatel ale na základě exkluzivity původní smlouvy spravuje a rozvíjí IS ADIS výhradně formou jednacího řízení bez uveřejnění přinejmenším od konce roku 2019. Znalecký posudek nijak nedokládá, že by společnost IBM byla jediným možným dodavatelem z technických důvodů. Naopak konstatuje, že by bylo možné hledat i jiného dodavatele. Ve vztahu k důvodům ochrany výhradních práv nebylo najisto postaveno, že stav exkluzivity vůbec existuje. Žalovaný však ve prospěch stěžovatele tvrzenou exkluzivitu nezpochybňoval a zabýval se pouze tím, zda vznikla zaviněně. Z původní smlouvy a z popisu a účelu IS ADIS žalovaný dovodil, že stěžovatel, resp. jeho právní předchůdce stav exkluzivity zavinil a udržoval. Nijak nereagovali na vývoj právní úpravy veřejného zadávání a autorských práv. Žalovaný se závěrem ohradil proti kasační argumentaci zpochybňující to, že v době sjednávání původní smlouvy stěžovatel nefiguroval, a uvedl, že vážnost situace s ohledem na význam IS ADIS by měl vážit hlavně stěžovatel. Uzavřel, že krajský soud nic neopomenul a nesouhlas stěžovatele neznamená, že napadený rozsudek trpí vadami majícími vliv na jeho správnost či zákonnost.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[12] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, z důvodů, které zákon připouští, a za stěžovatele jedná pověřený zaměstnanec, který má vysokoškolské právnické vzdělání (§ 102 a násl. s. ř. s.). Poté přistoupil k přezkumu rozsudku krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Ověřil také, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[13] Kasační stížnost je důvodná.

[14] Podle § 21 odst. 2 ZVZ *[z]adavatel může pro zadání veřejné zakázky použít otevřené řízení nebo užší řízení a za podmínek stanovených v § 22 a 23 rovněž jednací řízení s uveřejněním nebo jednací řízení bez uveřejnění; otevřené řízení se nepoužije v případě veřejných zakázek v oblasti obrany nebo bezpečnosti.*

[15] Podle § 23 odst. 4 písm. a) ZVZ *[z]adavatel může zadat veřejnou zakázku v jednacím řízení bez uveřejnění rovněž tehdy, jestliže [...] veřejná zakázka může být splněna z technických či uměleckých důvodů, z důvodu ochrany výhradních práv nebo z důvodů vyplývajících ze zvláštního právního předpisu pouze určitým dodavatelem.*

[16] Podle § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ *[z]adavatel se dopustí správního deliktu tím, že [...] nedodrží postup stanovený tímto zákonem pro zadání veřejné zakázky, přičemž tím podstatně ovlivnil nebo mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a uzavře smlouvu na veřejnou zakázku.*

pokračování

[17] Podstatou řešené věci je otázka, zda stěžovatel splnil materiální podmínku pro zadání veřejné zakázky v jednacím řízení bez uveřejnění podle § 23 odst. 4 písm. a) ZVZ. Dle žalovaného a krajského soudu nikoliv, jelikož stav exkluzivity majetkových autorských práv společnosti IBM zavinil právní předchůdce stěžovatele při uzavírání původní smlouvy, který již v té době musel předpokládat, že bude potřeba zajistit údržbu a provoz IS ADIS.

[18] Jak již Nejvyšší správní soud uvedl výše, projednávaná věc je v zásadě totožná s věcmi, kterými se zabýval v rozsudcích č. j. 8 As 314/2021-123 a č. j. 8 As 316/2021-68. Totožní jsou účastníci řízení, jejich argumentace i napadené rozsudky, proto i kasační soud závěry svých dřívějších rozsudků přebírá. Pro úplnost soud uvádí, že předmětem veřejné zakázky v prvním citovaném rozsudku byla základní pozáruční údržba aplikace ADIS, vybraným dodavatelem byla stejně jako v nyní řešeném případě společnost IBM. Veřejná zakázka řešená ve druhém z citovaných rozsudků osmého senátu tohoto soudu se týkala jiného elektronického systému finanční správy, konkrétně Automatizovaného vnitřního informačního systému (zkráceně AVISME), který byl vytvořen na základě smlouvy uzavřené v roce 1994 Ministerstvem financí se společností SYSCOM spol. s r. o. Veřejnou zakázku na technickou podporu systému stěžovatel zadal v jednacím řízení bez uveřejnění právě společnosti SYSCOM.

[19] Ustanovení § 23 odst. 4 písm. a) ZVZ představuje transpozici čl. 31 odst. 1 písm. b) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/18/ES ze dne 31. března 2004 o koordinaci postupů při zadávání veřejných zakázek na stavební práce, dodávky a služby (dále jen „směrnice 2004/18/ES“), dle kterého *[v]eřejní zadavatelé mohou zadávat své veřejné zakázky ve vyjednávacím řízení bez předchozího zveřejnění oznámení o zakázce v těchto případech: [...] V případě veřejných zakázek na stavební práce, na dodávky a na služby: jestliže zakázka může být z technických či uměleckých důvodů nebo z důvodů spojených s ochranou výlučných práv zadána pouze určitému hospodářskému subjektu.* Nejvyšší správní soud v průběhu řízení sp. zn. 8 As 314/2021 shledal, že citované ustanovení není jednoznačné v tom, zda je při posouzení materiální podmínky pro použití jednacého řízení bez uveřejnění nezbytné zohlednit skutkové okolnosti a právní stav v době, kdy měl zadavatel stav exkluzivity způsobit. Obrátil se proto na Soudní dvůr Evropské Unie s předběžnou otázkou ve znění: *„Má být zohledněno, za jakých právních a skutkových okolností byla uzavřena smlouva na původní plnění, od něhož se odvíjí navazující veřejné zakázky, při posouzení, zda je splněna materiální podmínka pro použití jednacého řízení bez uveřejnění, tedy zda zadavatel nezavinil stav exkluzivity svým jednáním, podle čl. 31 odst. 1 písm. b) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/18/ES ze dne 31. března 2004 o koordinaci postupů při zadávání veřejných zakázek na stavební práce, dodávky a služby?“*.

[20] Soudní dvůr na položenou předběžnou otázku odpověděl rozsudkem ze dne 9. 1. 2025 ve věci C-578/23, Česká republika – Generální finanční ředitelství takto: *„Článek 31 bod 1 písm. b) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/18/ES ze dne 31. března 2004 o koordinaci postupů při zadávání veřejných zakázek na stavební práce, dodávky a služby musí být vykládán v tom smyslu, že veřejný zadavatel nemůže použít jednacého řízení bez uveřejnění ve smyslu tohoto ustanovení odůvodnit ochranou výhradních práv, pokud je důvod takové ochrany přičitatelný jemu. Tato přičitatelnost se posuzuje nejen na základě skutkových a právních okolností, za jakých byla uzavřena smlouva na původní plnění, ale rovněž*

na základě všech okolností charakteristických pro období mezi datem uzavření této smlouvy a datem, kdy zadavatel zvolí řízení, které má být použito pro zadání navazující veřejné zakázky.“

[21] V odůvodnění rozsudku Soudní dvůr mj. uvedl, že: „zadavateli nelze přičítat stav exkluzivity pouze na základě toho, že takový stav způsobil uzavřením dřívější smlouvy, na niž se přitom v době jejího uzavření nevztahovala unijní právní úprava v oblasti veřejných zakázek“ a „[j]e na předkládajícím soudu, aby ověřil, zda s ohledem na okolnosti uzavření původní smlouvy, a zejména na okolnosti charakteristické pro období mezi 1. květnem 2004 a 1. březnem 2016, byl stav exkluzivity, jehož se dovolává GFR k tomu, aby odůvodnilo použití čl. 31 bodu 1 písm. b) směrnice 2004/18, přičitatelný jemu samotnému zejména proto, že mělo k dispozici skutečné a z finančního hlediska přiměřené prostředky k ukončení tohoto stavu exkluzivity v průběhu uvedeného období před tím, než se rozhodlo využít jednacího řízení bez uveřejnění.“ (odst. 34 a 38 rozsudku ve věci C-578/23).

[22] Nejvyšší správní soud na tomto místě uvádí, že poskytl účastníkům řízení prostor k vyjádření se k citovanému rozsudku Soudního dvora, avšak stěžovatel ani žalovaný této možnosti v tomto řízení nevyužili (v řízeních sp. zn. 8 As 314/2021 a 8 As 316/2021 se stěžovatel vyjádřil, viz odst. [18] rozsudku č. j. 8 As 314/2021-123 a odst. [16] rozsudku č. j. 8 As 316/2021-68).

[23] V rozsudcích ze dne č. j. 8 As 314/2021-123 a č. j. 8 As 316/2021-68 kasační soud připomněl, že jednací řízení bez uveřejnění představuje výjimku z otevřenějších forem zadávacího řízení. V důsledku jeho použití totiž dochází k omezení či vyloučení hospodářské soutěže. Již dřívější judikatura NSS dovodila, že důvod, pro který je třeba, aby byla veřejná zakázka zadána pouze určitému dodavateli podle § 23 odst. 4 písm. a) ZVZ, nesmí být zaviněn zadavatelem (rozsudek NSS ze dne 12. 5. 2016, č. j. 1 As 256/2015-95, č. 3436/2016 Sb. NSS, odst. [90]). Zadavatel tedy nesmí stav exkluzivity sám vytvořit, což Soudní dvůr v rozsudku ve věci C-578/23 potvrdil. Dále však Soudní dvůr dovodil, že stav exkluzivity je zadavateli přičitatelný také tehdy, pokud v důsledku svého jednání či nečinnosti zapříčinil, že stav exkluzivity v době zadání navazující veřejné zakázky stále trvá (blíže viz odst. [22] až [30] rozsudku č. j. 8 As 314/2021-123 a odst. [20] až [28] rozsudku č. j. 8 As 316/2021-68).

[24] Osmý senát následně shledal, že v době uzavření původní smlouvy právní předchůdce stěžovatele nemohl jakkoliv předvídat, že by uzavření smlouvy mohlo vést k tomu, že by v budoucnu nebyl schopen zadávat navazující zakázky v souladu se zákonem. Žádný zákon, který by jej při uzavírání dodatků limitoval, totiž neexistoval. Nelze proto dospět k závěru, že uzavření původní smlouvy vedlo k tomu, že by stěžovatel nemohl zadat nyní posuzovanou zakázku v jednacím řízení bez uveřejnění. Relevantní je v souladu s názorem Soudního dvora to, zda stěžovatel udržoval stav exkluzivity i poté, kdy její další existence již byla podle právní úpravy nežádoucí a zadavatel měl k dispozici skutečné a z finančního hlediska přiměřené prostředky k tomu, aby takový stav ukončil. Tím se však krajský soud ani žalovaný nezabývali, ačkoliv se stěžovatel snahy vymanit se ze závislosti na dodavateli dovolával. Proto osmý senát v obou citovaných rozsudcích zrušil napadené rozsudky i rozhodnutí předsedy žalovaného. Předsedu žalovaného zavázal, aby s ohledem na uvedené posoudil, zda stěžovatel materiální podmínku naplnil či nikoliv (blíže viz odst. [45] až [48] rozsudku č. j. 8 As 314/2021-123 a odst. [43] až [46] rozsudku č. j. 8 As 316/2021-68).

pokračování

[25] Kasační soud obdobně jako v rozsudcích osmého senátu dodává, že pokud stav exkluzivity nebude stěžovateli přičitatelný již na základě hodnocení období od 1. 5. 2004 do zadání nyní řešené veřejné zakázky, je třeba se případně dále zabývat tím, zda stěžovatel neměl s ohledem na zákon č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů (první relevantní zákonná úprava platná před přistoupením ČR do EU, účinná od 1. 1. 1995), učinit kroky k tomu, aby se ze stavu exkluzivity vymanil, již v období od roku 1995 do roku 2004 (blíže viz odst. [45] rozsudku č. j. 8 As 314/2021-123 a odst. [43] rozsudku č. j. 8 As 316/2021-68).

[26] V projednávané věci Nejvyšší správní soud neshledal důvod se od uvedeného odchýlit, a proto nyní napadený rozsudek i rozhodnutí předsedy žalovaného zrušil. Předseda žalovaného obdobně jako ve věcech řešených osmým senátem znovu posoudí, zda stěžovatel naplnil materiální podmínku jednacího řízení bez uveřejnění, případně také podmínku formální (zejména ochranu výhradních práv dodavatele), kterou se dosud s ohledem na shledané nenaplnění materiální podmínky nezabýval.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, proto rozsudek krajského soudu zrušil (§ 110 odst. 1 s. ř. s.) a v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. zrušil také rozhodnutí předsedy žalovaného. Krajskému soudu by totiž s ohledem na závěry tohoto rozsudku nezbylo nic jiného, než rozhodnutí zrušit. Nejvyšší správní soud proto v souladu se zásadou hospodárnosti řízení zrušil i rozhodnutí předsedy žalovaného a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je předseda žalovaného vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu zde uvedeným [§ 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 4 a 5 s. ř. s.].

[28] Podle § 110 odst. 3, věty druhé, s. ř. s. zároveň soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti a žaloby. Stěžovatel měl ve věci plný úspěch, má proto podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení. Nejvyšší správní soud mu však náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť stěžovatel žádné náklady nevyčísлил, od placení soudního poplatku je osvobozen a ze spisu zároveň nevyplývá, že by mu nějaké jiné náklady v řízení vznikly. Žalovaný právo na náhradu nákladů řízení nemá.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. března 2025

JUDr. Radan Malík
předseda senátu